

A te încrede în Dumnezeu

Lupta pentru sfințenia proprie înseamnă, concret, „a-L lăsa pe Duhul Sfânt să lucreze în sufletele noastre, a coopera cu el, dar fără a încerca să Îi luăm locul.” Un articol despre viața creștină.

17.07.2015

Sfântul Luca ne povestește despre o zi în care Domnul predica pe țărmul Mării Galileii, în care atât de mulți oameni voiau să Îl asculte, încât a trebuit să ceară ajutor. Acolo, câțiva

pescari își spălau năvoadele pe mal. Își terminaseră mare parte din lucru și se pregăteau să plece, cu siguranță cu gândul de a ajunge acasă cât mai repede ca să se odihnească. Isus s-a urcat într-una dintre bărci, cea a lui Simeon, și de acolo a continuat să vorbească mulțimii.

Evangelistul nu ne spune despre ce anume vorbea atunci Isus. Aici, vrea să ne atragă atenția asupra altor aspecte cu tâlc pentru viața creștină.

Luptă și încredere

Poate că Petru și însoțitorii săi au crezut că Isus, după ce va termina de vorbit, se va reîntoarce la țarm și va pleca pe drumul său. În schimb, El s-a întors spre ei și le-a cerut să își reia lucrul pe care erau gata să îl oprească pentru acea zi. S-au mirat, dar Simeon a avut acea măreție în suflet de care avea nevoie pentru a trece peste oboseală și a răspunde: *Stăpâne, toată noaptea ne-am trudit,*

dar n-am prins nimic. Totuși, la cuvântul Tău, voi arunca năvoadele.
[1]

Munciseră toată noaptea – și fără rezultat. Știau bine ce trebuiau să facă, deoarece asta le era meseria și o făceau de mult timp. Dar toate acestea nu au fost suficiente pentru a le garanta reușita și se întorseseră obosiți și năvoadele goale. Cu ușurință ne putem imagina descurajarea lor. Alții, copleșiți de un sentiment de zădărnicie, s-ar fi putut gândi chiar să renunțe la meseria respectivă.

Știm cum se termină povestea – cu năvoade pline de pește. Dacă vrem să căutăm diferența dintre succesul de atunci și eșecul din noaptea de dinainte, răspunsul este clar: prezența lui Isus. Toate celelalte circumstanțe ale celei de-a doua încercări păreau mai puțin favorabile decât primei. Năvoadele

necurățate complet, ora nepotrivită din zi, extenuarea fizică și mentală a pescarilor...

Domnul folosește toate acestea pentru a le da – totodată și nouă – o foarte importantă lecție spirituală: nu putem realiza nimic fără Cristos. Fără El, încercările noastre vor aduce numai extenuare, tensiune, descurajare și dorința de a renunța; fără Cristos vom încerca să ne păcălim pe noi înșine, dând vina pe împrejurări pentru lipsa noastră de rezultate; fără Cristos, vom fi copleșiți de un sentiment de zădărnicie. Însă, cu El, răsplata este uriașă.

Sanctificarea nu constă în respectarea unui set de reguli. Viața lui Cristos este în noi. Prin urmare, mai degrabă decât a „face ceva,” mai bine „lăsăm ceva să fie făcut,” mai bine permitem să fim călăuziți – și să răspundem cu toate puterile. „Tu,

creștin și, în calitate de creștin, un copil al lui Dumnezeu, trebuie să simți o imensă responsabilitate de a te ridica la nivelul darurilor primite de la Domnul, arătând o fermitate vigilentă și plină de iubire, astfel încât nimic și nimeni să nu estompeze trăsăturile distinctive ale iubirii pe care El le-a imprimat pe sufletul tău.” [2]

Când ne străduim să devenim sfinți, firul voinței noastre Îl întâlnește pe cel al voinței lui Dumnezeu și se împletesc, formând o singură țesătură, o singură pânză – care este viața noastră. Această țesătură trebuie să devină din ce în ce mai desăvârșită, până în momentul în care voința noastră se identifică cu cea a lui Dumnezeu, și devenim incapabili de a le distinge în parte, deoarece ambele caută același lucru.

Aflat aproape de sfârșitul vieții sale pe pământ, Isus I-a spus Sfântului

Petru: *adevărat, adevărat îți spun că, atunci când erai mai tânăr, tu însuți te încingeași și te duceai unde voiai; însă când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altcineva te va încinge și te va duce unde nu vei voi.* [3] Înainte, te bazai pe tine însuși, pe propria-ți voință, pe propria-ți putere; credeai că sunt mai sigure cuvintele tale decât ale mele. [4] Iar acum vezi rezultatele. De acum înainte, vei depinde de mine și vei vrea ce vreau eu... și totul va fi mult mai bine.

Viața interioară este o lucrare a harului care are nevoie de cooperarea noastră. Duhul Sfânt Își suflă vântul în pânzele corabiei noastre. Răspunzând, avem, ca să spunem așa, două vâsle: propriul efort și încrederea în Dumnezeu - certitudinea că nu ne va părăsi niciodată. Ambele vâsle ne sunt necesare și trebuie să ne folosim de ambele brațe dacă vrem ca viața noastră interioară să progreseze.

Dacă oricare dintre ele lipsește, barca va merge în cerc și va fi foarte greu de controlat. Iar sufletul va, ca să spunem așa, „șchiopăta”; nu va reuși să progreseze, va deveni extenuat și se va prăbuși atât de ușor.

Dacă lipsește hotărârea reală de a lupta, pietatea devine sentimentală, iar virtuțile puține. Sufletul pare să se umple cu intenții bune, dar se dovedesc ineficiente în momentul punerii în practică. Dacă, pe de altă parte, totul este încredințat unei voințe puternice, unei determinări de a lupta fără sprijinul Domnului, roadele sunt secetă, tensiune, extenuare, dezgust pentru o bătălie care nu reușește să atragă nici măcar un pește în năvoadele vieții interioare și apostolatului. Sufletul se găsește, asemenea lui Petru și tovarășilor săi, într-o noapte fără roade.

Dacă observăm că ni se întâmplă ceva asemănător, dacă uneori cădem în într-o stare de descurajare deoarece depindem prea mult de propriile cunoștințe, de propria experiență și voință... și prea puțin de Isus, să îi cerem Domnului să urce în barca noastră. Avem o nevoie enormă de prezența Sa, mult mai mult decât de rezultate ale propriilor eforturi. Conștientizăm că Domnul nu le-a promis roade bogate, iar Simeon nu s-a așteptat să le primească. Dar a știut că merită să lucreze pentru Dumnezeu: *in verbo autem tuo laxabo retia*, [5] la cuvântul tău voi arunca plasele.

Abandon

Să ne întoarcem câțiva pași și să ne îndreptăm atenția asupra cererii lui Isus. Înaintează în larg și *aruncați-vă năvoadele pentru pescuit*. [6] *Duc in altum*. Duceți-vă barca în ape adânci. Pentru a începe să trăim cu adevărat

viața interioară, trebuie să renunțăm la a sta pe teren ferm, aflat complet sub controlul nostru; trebuie să mergem acolo unde ușor ar putea fi valuri, unde barca se va clătina și sufletul va realiza că nu poate controla totul, unde ne-am putea îneca dacă alunecăm în apă.

Nu ar fi mai sigur pe țărm, sau acolo unde apa ne ajunge doar până la genunchi, sau mijloc, sau poate cel mult până la umeri? Poate am fi mai în siguranță acolo. Însă niciun pește care merită să fie prins nu se găsește pe țărm. Dacă vrem să ne aruncăm năvoadele pentru pescuit, trebuie să ducem barca în ape adânci și să trecem peste teama de a pierde din ochi linia țărmului.

Cât de des și-a certat Isus apostolii pentru frica lor! *De ce sunteți atât de fricoși, puțin credincioșilor?* [7] Nu merităm, și noi, același reproș? „De ce nu ai credință? De ce vrei să

controlezi totul? De ce este atât de greu să mergi atunci când soarele nu strălucește în toată splendoarea sa?”

Instinctiv, sufletul încearcă să descopere puncte de referință, semnale care să îi confirme că este pe drumul cel bun. Domnul nostru ni le oferă des, dar nu vom crește în viața interioară dacă devenim obsedați de nevoia de a ne măsura progresele făcute.

Poate că avem deja experiența că, în momente de neliniște, atunci când nu suntem siguri de planurile noastre și devenim copleșiți de dorința de a căuta, cu orice preț, un răspuns, ajungem să atribuim unui eveniment minor o importanță pe care nu o are în mod real – un zâmbet sau o privire serioasă, un cuvânt de laudă sau de dojană, o circumstanță favorabilă sau un obstacol pot lumina sau întuneca

lucruri cu care nu au nicio relație obiectivă.

Creșterea în viața interioară nu depinde de a fi sigur de voința lui Dumnezeu. O dorință exagerată pentru certitudine este punctul în care voluntarismul se unește cu sentimentalismul. Câteodată, Dumnezeu permite o lipsă de certitudine care, dacă este bine concentrată, ne ajută să creștem în corectitudinea intențiilor. Ceea ce este important este abandonul în mâinile Sale, pentru că pacea este atinsă având încredere în El.

Scopul luptei noastre nu este să obținem sentimente plăcute. De multe ori le avem; de multe ori nu. O scurtă examinare ne poate ajuta să descoperim că le căutăm poate mai des decât credem, dacă nu pentru noi, atunci ca un semn că lupta noastră dă roade.

Găsim asta, de exemplu, în descurajarea pe care o simțim confruntându-ne cu o tentație care persistă, deși nu i-am cedat; în supărarea apărută când ceva se dovedește dificil și ne așteptam să fie ușor; în nemulțumirea apărută când dedicarea nu ne aduce sentimentele calde pe care le-am dori...

Trebuie să ne luptăm cu ceea ce ne putem lupta, fără a ne îngrijora privind lucrurile care nu ne sunt sub control. Propriile sentimente nu ni se supun în totalitate voinței și nu putem încerca să le aducem acolo.

Trebuie să învățăm să ne abandonăm, lăsând rezultatele luptei noastre în mâinile Domnului, pentru că doar abandonul, deci încrederea în Dumnezeu, poate să învingă teama. Dacă vrem să devenim pescari de succes, trebuie să ne ducem barca *in altum*, acolo unde nu putem atinge fundul mării. Trebuie

să ne depășim dorința de a căuta puncte de referință, de a fi siguri că mergem înainte. Dar, pentru a atinge aceasta, trebuie să ne bazăm pe pocăință.

Un nou început

Simeon și tovarășii săi i-au urmat sfatul Domnului și *au făcut așa și au prins atât de mulți pești, încât năvoadele începuseră să li se rupă.* [8]

Cei care au venit să îi ajute au beneficiat și ei de îndrăzneala acestora, iar cele două bărci aproape se scufundau de pline ce erau.

Această imensă captură l-a făcut pe Petru să realizeze apropierea lui Dumnezeu și să se simtă nedemn de o asemenea familiaritate: *Doamne, pleacă de la mine, pentru că sunt un om păcătos.* [9] Cu toate acestea, doar câteva momente mai târziu, *au lăsat totul și l-au urmat.* [10] Și I-au rămas credincioși până la moarte.

Petru l-a descoperit pe Dumnezeu în
acea extraordinară captură de pește.
Ar fi reacționat oare la fel dacă
munca sa din noaptea trecută ar fi
mers bine? Poate că nu. Poate că ar fi
recunoscut ajutorul lui Cristos într-o
captură deosebit de mare, dar nu ar
fi realizat cât de aproape era
Dumnezeu și că Îi datora totul.
Pentru ca miracolul să atingă sufletul
lui Simeon, a fost bine că, în ciuda
efortului său adevărat, lucrurile au
decurs atât de prost cu o noapte
înainte.

Domnul ne folosește defectele pentru
a ne atrage spre El, cu condiția să
facem un efort sincer să le învingem.
Prin urmare, în luptă, trebuie să ne
iubim așa cum suntem – cu tot cu
defectele noastre. Când s-a făcut om,
Cuvântul și-a asumat limitările care
fac parte din condiția umană, cele
împotriva cărora noi înșine ne
revoltăm câteodată. Pe calea
identificării cu Cristos, acceptarea

propriilor limitări este o piatră de hotar.

Cât de des chiar conștientizarea calmă a propriei nevrednicii ne face să îl descoperim pe Cristos alături de noi, deoarece vedem cu claritate că peștele pe care îl găsim în năvod nu este acolo datorită propriei dibăcii, ci datorită Domnului. Iar experiența ne umple de bucurie și ne convinge încă o dată că remușcarea este ceea ce face să avansăm în viața interioară.

Apoi, asemenea lui Petru, ne aruncăm la picioarele lui Isus, și lăsăm totul în urmă – inclusiv uriașa captură – pentru a-L urma, deoarece numai El este ceea ce contează pentru noi.

Remușcarea adevărată marchează drumul bucuriei. „Viața ta interioară trebuie să fie exact asta: să înceapă... și să înceapă din nou.” [11] Ce imensă bucurie simte sufletul nostru atunci când descoperim cu adevărat

înțelesul acestor cuvinte! Să nu obosim niciodată să începem din nou: acesta este secretul reușitei și păcii. Cei care au luat această decizie permit Duhului Sfânt să lucreze în sufletele lor, cooperând cu El, dar neîncercând să Îi ia locul. Ei se luptă cu toate puterile și cu o încredere deplină în Dumnezeu.

J. Dieguez

[1] *Luca* 5:5.

[2] Sf. Josemaría Escrivá, *Forja*, nr. 416.

[3] *Ioan* 21:18.

[4] Cf. *Matei* 26: 34-35.

[5] *Luca* 5:5.

[6] *Luca* 5:4.

[7] *Matei* 8:26. Cf. *Matei* 14:31.

[8] *Luca* 5:6.

[9] *Luca* 5:8.

[10] *Luca* 5:11.

[11] Sf. Josemaría Escrivá, *Drum*, nr. 292.

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/a-te-
increde-in-dumnezeu/](https://opusdei.org/ro-ro/article/a-te-increde-in-dumnezeu/) (28.03.2026)